

παύτην «Κύριε, ἔως πότε;» Οἱ φίλοι του πάντες ἔσπευδον περὶ αὐτὸν, καὶ αὐτὸς δὲ ὡριμοκοντούτης Φαρὲλ ἔσπευσεν ἐξ Ναυσατέλης νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν θνήσκοντα συνάδελφόν του. Τῇ 19 Μαΐου, παραμονὴν τῆς Πεντηκοστῆς, δὲ Καλβῖνος παρευρέθη διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὴν ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ τελεσθεῖσαν λειτουργίαν καὶ ἔκοινώνησε τῶν μυστηρίων. Ἐγερθεὶς τῇ συνδρομῇ τοῦ ὑπηρέτου του τῆς κλίνης¹ Φίλοι μου, εἶπε, σᾶς βλέπω διὰ τελευταίαν φορὰν, καὶ ὅντως ἔξέπνευσε τῇ 27 Μαΐου 1564 εἰς ὥλικίαν πεντάκοντα πέντε ἔτῶν.

Ἐνταῦθα λέγει τὸ ἔργον ἡμῶν, ἃν δὲ σπόρος, ὃν ἔσπειρεν δὲ Καλβῖνος, ἐβλάστησε καλῶς, καὶ ὅποια ὑπῆρχεν ἢ τύχη τῆς αἵρεσεως αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του, περὶ τούτων δὲν πρόκειται ἐνταῦθα νὰ εἴπωμεν. Περατοῦντες δὲ λέγομεν μετὰ τοῦ Μινιέτου. «Οἱ Καλβῖνος παρεσκεύασεν εἰς Γενεύην πίστιν καὶ κυβερνήσιν πᾶσι τοῖς ἐν Εὐρώπῃ ἀπορρίψοις τὴν πίστιν καὶ ἐπαναστατήσοις κατὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ τόπου των² δὲ καλβινισμὸς ὑπῆρχε θρησκεία τῶν φίλων τῆς ἐπαναστάσεως».

E. S.

ΓΗΡΑΣ ΚΑΙ ΕΥΘΥΜΙΑ.

(Συνέχεια τῆς φυλλαδίου 25).

ΤΗΝ ἐπαύριον ἀπὸ πρωΐας προσεκάλεσε τὸν Όλιβιέρον καὶ ἐγγειρίσας αὐτῷ ὅσον χρηματικὸν ποσὸν εἶχεν ἀνὰ χειρας, διέταξεν αὐτὸν νὰ ἔχῃ ἔτοιμον περὶ τὸ μεσονύκτιον δίφρον ταχυδρομικὸν εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἐκ τῆς οἰκίας³ παραμονεύει καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ δὲν χάνει οὔτε στιγμὴν ἐκ τῆς δράσεώς του τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας τὴν ὅποιαν, ὡς εἰκαζει, ἡ ἐρωμένη του κατώχει. Ἐπὶ τέλος δὲ Όλιβιέρος τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι οἱ νέοι γείτονες μετεχομίσθησαν εἰς τὴν οἰκίαν⁴ αὐτὸς δὲ τείνων τὸ οὖς του προσεκτικῶς νομίζει ὅτι ἀκούει κτύπον τινα⁵ ἐλπίζει δὲ τὸ παράθυρον ἔμελλε ν' ἀνοίξῃ⁶ ή ἀνυπομονησία του εἶναι εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθύμον⁷ τὸ αἷμα ἀναβράζει εἰς τὰς φλέβας του, ή κεφαλή του καίει, καὶ ή καρδία του πάλλει. Μετὰ μιᾶς ὥρας ὑπομονὴν, ἐν τῶν παραθύρων ἀνοίγει πραγματικῶς, καὶ ἐπιστολὴ πέπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ νέου ἐραστοῦ. Μετὰ πόστης ἀπλοστίας ὥρμησεν ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους τούτου χάρ-

του! μετὰ πόστης ἐπιθυμίας τὸ σφίγγει εἰς τὰ χεῖλα του! «Ἐλπίζω, Κύριε, ὅτι ἡ δυστυχία θέσις εἰς θίνει εἰς τὴν εὐρίσκομαι θὰ σᾶς κάμη νὰ συγχωρήσῃ τὴν φαινομένην ἐλαφρότητα τῆς διαγωγῆς μου. Τὸ διάβημα τὸ δόποιον ἐτόλμησα εἰς τὸν ἄνχυμφιβόλως ἀξιοκατάκριτον, ἀλλὰ μοὶ ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τῆς νομιμωτέρας ἀπελπισίας, καὶ τοῦ τρυφερωτέρου ἔρωτος. Μάλιστα, Κύριε, σᾶς ἀγαπῶ ἀφ' ὅτου ἡ τύχη σᾶς ἔφερεν εἰς τὴν ἐκ τῶν Ἁλυσίων πεδίων διάβασίν μου. Ἐνόμισα ὅτι παρετήρησα εἰς τὴν φυσιογνωμίαν σας τὴν ἔκφρασιν ψυχῆς εὐγενοῦς, γεννακίας καὶ πλασμένης διὰ νὰ συνταῦτισθῇ μετὰ τῆς ἰδικῆς μου. Ιδού δὲ σωτήρ μου, εἶπον κατ' ἐμαυτὴν, ἰδοῦσά σας ἔλθετε λοιπὸν ἔλθετε εἰς βοήθειάν μου. Ἐξαιτούμαι τὴν εὐγενῆ εὐσπλαγχνίαν σας ἐὰν δὲν δύναμαι νὰ ἐπικαλεσθῶ αἰσθημά τι ἡδύτερον. Οἱ τύραννος μου εἶναι ἡ ναγκασμένος ἀπόψης εἰς τὰς ἔνδεικα νὰ μᾶς ἀφήσῃ μόνας. ἔχομεν τὴν ἄδειαν μετὰ τῆς θαλαμηπόλου μου νὰ περιπατήσωμεν εἰς τὸν μικρὸν κῆπον ὅστις συνέχεται μὲ τὴν οἰκίαν μας⁸ ἀλλὰ τὰ τείχη τοῦ κάπου τούτου εἶναι ὑψηλά... Ή θύρα εἶναι νομίζω στερεῶς κλεισμένη, καὶ δὲ τύραννός μου μόνος ἔχει τὸ κλειδίον. Εἴθε ὁ θεὸς νὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ τὰ μέσα δι' ὧν νὰ μ' ἐλευθερώσῃ τοῦ τέρατος τούτου καὶ νὰ μ' ἐνώσῃ τε μὲ τὸν μόνον ἄνθρωπον τὸν ὅποιον μοὶ εἶναι δυνατὸν ν' ἀγαπῶ!»

— Τί θελκτικὴ ἐπιστολὴ! ἀνέκραξε δὲ Φορλάγκος μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀνεύ δρίων. Τί ύφος! τί πνεῦμα! διόπικα εὐγλωττία! Ά! ἀγαπητέ μοι Όλιβιέρε, μόνον τὸ αἰσθημα τῆς εὐσπλαγχνίας ἤρκει νὰ μὲ κάμη νὰ ἐπιχειρήσω τὸ πᾶν. Ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶμαι, ποιῶ ἐμπόδιο δύνανται νὰ μὲ ἀναχαιτίσωσιν; — Εἴ, εἴ, εἶπεν δὲ Όλιβιέρος κινδύνη τὴν κεφαλήν, τὰ τείχη ταῦτα εἶναι πολὺ ὑψηλά...

— Θὰ τὰ ὑπερποδήσωμεν φίλε μου — Μάλιστα, σεῖς Κύριε, ἀλλὰ ή ἐρωμένη σας δὲν δύναται νὰ ἔξελθῃ εἰμὴ διὰ τῆς θύρας, καὶ ή κατηραμένη αὐτὴ εἶναι ἀσφαλῶς κεκλεισμένη. — Θὰ τὴν βιάσωμεν. — Ναι ἀλλὰ συντρίβοντέ την θὰ κάμωμεν πολὺν κρότον, καὶ δὲ Κ. Φοβερὸς θὰ ἔλθῃ.... — Τὸν φονεύμεν. — Πολὺ καλά! τὸν φονεύμεν, ἀλλὰ ἐὰν εὐρίσκετο τρόπος ἡπιώτερος καὶ δι' ἡμᾶς καὶ δι' αὐτὸν ἐὰν ἐδύναμεθα νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν κῆπον τούτου ἀνακινωτή, τούτο θὰ ἥτο φρονιμώτερον καὶ ἀσφαλέστερον. Πρέπει νὰ προμηθευθῶμεν τὴν κλεῖδα τοῦ κήπου. — Εἶναι ἀδύ-

νατον. — Δὲν πιστεύω· δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἄλλο τι εἰμὴ νὰ εἰσαχθῆτε παρὰ τῷ Κ. Φοβερῷ· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι καὶ ὑπερβολὴν ζηλότυπος καὶ φιλόποιτος, σεῖς δὲ νέος καὶ εὐειδής τὴν μορφὴν, θὰ ἔναι αὐτάγκη νὰ προσποιηθῆτε τὸν γέροντα. Ἰδού π. χ. . . . μοὶ ἥλθε μία καλὴ ἰδέα! Ἐνδυθῆτε τὰ ἐνδύματα τοῦ πάπου σας Κ. δὲ Βερμούδη, καλύψατε τὴν κεφαλήν σας διὰ τῶν μακρῶν ἔκεινων σφυροειδῶν φενακῶν, κυρτώσατε δλίγον τὴν ὡμοπλάτην σας, λυγίσατε τὰς κνήμας σας, στηριχθῆτε ἐπὶ μακρᾶς ἐκ μηλέας ῥάβδου, βήχετε εἰς κάθε λέξιν, ὁ Κ. Φοβερὸς δὲν ἔχει τόσον καλὴν ὅρασιν, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι τὴν κλεῖδα τοῦ κήπου» Ο Φορλάγκος διστάζει πρὸς στιγμὴν· πῶς νὰ παρουσιασθῇ εἰς τοὺς δρθαλμοὺς ὡραίας νεάνιδος ὑπὸ τοιαύτην γελοίαν ἐνδύματάσιν; βεβαίως ἔκεινην θὰ τὸν περιγελάσῃ. Ο Όλιβιέρος τὸν ἐγκαρδιόνει. — Μὴ φοβηθείτε τίποτε, Κύριε, τῷ εἴπεν, ἡ ἐρωμένη σας εἶναι ἀγγύνους καὶ σώφρων καὶ δὲν ἀποδίδει τόσην σπουδαιότητα εἰς τὰς παραξενείας τοῦ γεωτερισμοῦ. Συχνάκις μάλιστα αὕτη ψέγει γελῶσα τὴν ἐνδύμασίαν τῶν νέων καὶ εὑρίσκει δτι κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα ἐνεδύοντο μὲ τρόπον εὐγενέστερον καὶ εὐσχημότερον παρὰ σήμερον. »

Ο Φορλάγκος ἀποφασίζει, καὶ ἐκλέγει ἐκ τῆς ἱματιοθήκης τοῦ πάπου του τὴν ἀρχαιοτέραν ἐνδύμασίαν. Ο Όλιβιέρος ἐπιστατεῖ εἰς τὸν στολισμόν του, τὸν ἐπεινεὶ διὰ τὴν χάριν μὲ τὴν δοπίαν φέρει τὸ ἐκ βυσσινοθαφοῦς κεντημένου βελούδου ἔνδυμα, τὰ μακρὰ ἐκ δαντέλλας περιχειρίδια καὶ τὴν σφυροειδή φενάκην. «Τῇ ἀληθείᾳ, Κύριε, τῷ ἔλεγε, θὰ πιστεύσω ὅτι βλέπω τὴν σκιὰν τοῦ πάπου σας· εἰσθε δὲνδρος· καὶ ἐὰν σᾶς ἔλεπεν ἡ Κ. Βερμούδη θὰ ἐφοβεῖτο, στοιχηματίζω. Πολὺ καλά! βήχετε μετὰ χάριτος ὅλως ἴδιαιτέρας, καὶ θὰ νομίσουν ὅτι ἔχετε κατάρρειν τρομερὸν τοῦ σήθους. »

Η στιγμὴ τῆς ἐπισκέψεως ἐν τούτοις ἔφθασε καὶ ὁ Φορλάγκος ἀναγγελθεὶς προηγουμένως ὑπὸ τοῦ καλοῦ Όλιβιέρου ὡδηγήθη παρὰ τῷ Κ. Φοβερῷ. Οὐχ ἡττον δὲν ἦτο ησυχος· ἐφοβεῖτο μήπως παρὰ τὴν ἐνδύμασίαν του ἡ μορφὴ καὶ ἡ φωνή του τὸν προδώσωσιν. Ἀλλ' ὁ Φοβερὸς δὲν ἔδωκε τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν, καὶ ἐδέχθη τὸν ἀστόχαστὸν μας μ' ὅλον τὸ εἰς δγδοκοντούτη γέροντα ἀνήκον σέβας. — ἔχετε κατάρρειν, Κύριε, τῷ εἴπε, μετὰ συμπαθητικοῦ τρόπου. — Μάλιστα, Κύριε, πολὺν μάλιστα πολύν. Εἰς τὴν ἡλικίαν μου δικαίως. . . . Ἀλλὰ λησμονῶ ὅλα μου τὰ βάσανα

τυλλογιζόμενος τὴν εὐχαρίστησιν ἢν θὰ ἔχω συνδέων γνωριμίαν μεθ' ὑμῶν. — Ή εὐχαρίστησις θὰ ἔναι ἀμοιβαίκι· ἀγαπῶ τοὺς γείτονας τῆς ἡλικίας σας. — Ά! μοι κάμνετε μεγάλην τιμὴν, Κύριε, καὶ ή κολακευτικὴ δεξιῶσις τὴν δοπίαν ἀπολαμβάνω παρ' ὑμῶν μ' εὐελπίζει νὰ σᾶς κάμω μίαν αἰτησιν. . . . — Μίαν αἰτησιν; δμιλήσατε, οὐδὲν ἔχω ν' ἀποποιηθῶ εἰς ἀνθρωπὸν τόσον σεβασμίας ἡλικίας. — Εἴχον ἄλλοτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Φορλάγκος, τὴν εὔκολίαν νὰ περιπατῶ εἰς τοῦτον τὸν μικρὸν κῆπον, δοτις ἐγγίζει τὴν οἰκίαν σας. ἔχω ἀνάγκην δλίγον ἀσκήσεως καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν μου δὲν δύναται τις νὰ ὑπάγῃ πολὺ μακράν. θὰ μοὶ ἀποποιηθῆτε μίαν εὐχαρίστησιν, ἵτις μοὶ κατέστη ἀναπόφευκτος; » Ο Φοβερὸς σιωπᾷ, διστάζει, καὶ δι Φορλάγκος ἀνήσυχος ἐξακολουθεῖ μὲ τὸ αὐτὸν φορ. «Σᾶς ὑπόσχομαι, Κύριε, νὰ μοὶ πειράζω οὔτε ἐν λάχανον. — Ε! Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Φοβερὸς, ἔχω ἀνησυχίας αὗται δὲν εἶναι διὰ τὰ λάχανα μου, ἀλλά. . . . — Δὲν θὰ κόψω οὔτε ἐν ἀνθοῖς. — Ω, θεέ μου, εἶναι ὅλα εἰς τὰς διαταγάς σας, ἀλλά. . . . — θὰ κλείω μετ' ἐπιμελείας τὴν θύραν δσάκις θὰ εἰσέρχωμαι εἰς τὸν κῆπον.

— Ε! Κύριε, ὅταν θὰ εἰσέρχεσθε, δὲν θὰ ἔχω κανένα φόβον, ἀλλά. . . . — θὰ τὴν κλείω μὲ τριπλὴν στροφὴν ὅταν θὰ ἐξέρχωμαι. — Φοβούμαι μήπως ἀμελήσετε καὶ τὴν μικρὰν αὐτὴν προφύλαξιν, καὶ ἀπὸ ἀπροσεξίαν. . . . — Α Κύριε, ἀπεκρίθη δι Φορλάγκος, συλλογιζθῆτε ὅτι εἴμαι δγδοκοντούτης, καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν μου δὲν δύναται πλέον κανεὶς νὰ ἔναι ἀπρόσεκτος. — Ογδοηκοντούτης! ἔχετε πραγματικῶς τὴν ἡλικίαν τῆς φρονήσεως· ἐνδίδω λοιπὸν εἰς τὴν παράκλησίν σας· ἰδού, Κύριε, σᾶς δίδω τὴν κλεῖδα τοῦ κήπου μου, ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν φρόνησιν ἀνθρώπου δγδοκονταετοῦς. » Ο Φορλάγκος λαμβάνει τὴν κλεῖδα μετὰ προθυμίας, λύει τὴν πολιορκίαν καὶ ἐτοιμάζεται νὰ καταβῇ τὴν κλίμακα ἀνὰ τέσσαρας βαθμίδας· ἀλλ' ὁ Κ. Φοβερὸς τῷ προσφέρει τὸν βραχίονα ἀπὸ εὐγένειαν καὶ τῷ χέρι· «Προσέχετε Κύριε. . . . βαδίσατε ἀργά. . . . παρ' δλίγον ἐπίπτετε. . . . » δι ἀπρόσεκτος μας νέος ἐλησμόνησε τὰ δγδοκοντα αὐτοῦ ἔπι.

Εύρηκε λοιπὸν εἰς τὴν δδὸν τὸν πιστόν του Όλιβιέρον, διεις τὸν περιέμενε μετ' ἀνυπομονησίας· «Νίκη! νίκη! ἀνέκραξεν δι Φορλάγκος, τὴν κλεῖδα τὴν ἔχομεν. ἄλλ! ἀγαπητέ μου Όλιβιέρε! δποία εὐχαρίστησις ν' ἀπατήσῃ τις προστάτην γέροντα καὶ ζηλότυπον! πόσον εἶναι εύπιστος! εἶγαι ὅμως

ἀληθίες ὅτι ἔκαμπ τὸ μέρος μου θεῖα καὶ δ πανούργοτερος τῶν ἀγθρώπων ἦθελεν ἀπατηθῆναι.

Κατ' ἑκείνην τὴν στιγμὴν διορλάγκος καὶ δ ὁ Ολυμπιέρος ἀκούσαντες κρότον ἐκρύθησαν καὶ οἱ δύο καὶ εἶδον τὸν Κ. Φοβερὸν ὅστις ἐξήρχετο τῆς οἰκίας καὶ ἀφοῦ ἔρριψε παρατηρητικὰ βλέμματα εἰς τὰ πέριξ, «Καλά, εἴπεν δ ὁ Ολυμπιέρος, ίδού δὲ χθόνες μας ἔξω, μᾶς παραδίδει τὴν θέσιν. Ἐνδεκα ὥραι σημαίνουν καὶ αὐτῇ εἶναι η συμπεφωνημένη ὥρα τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα διὰ τὴν ἀναχωρησίν σας, Κύριε, οἱ ιπποι εἶναι ἔτενγμένοι καὶ η ἄμαξα μόλις ἀπέχει διακόσια βῆματα ἀπ' ἐδῶ. — Άς δράξωμεν τῆς εὐκαιρίας, εἴπεν δ Φορλάγκος πήγαινε νὰ παραμονεύσῃς, ἀγαπητὲ Ολυμπιέρε, ἐνῷ ἐγὼ μέλλω νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν κῆπον». Ο Ολυμπιέρος ὑπήκουσεν, αὐτὸς δὲ ἐπλούσασεν εἰς τὴν θύραν. Μετ' ὀλίγον νομίζει ὅτι ἀκούει βάδισμα εἰς τὸν κῆπον. «— Σὺ εἶσαι, εἴπε χαμηλῆ τῇ φωνῇ, σὺ, ἀγαπητή ἐρωμένη; — Μάλιστα ἐγὼ εἴμαι ἀγαπητὴ Φορλάγκε, ἀνοιξον τὴν θύραν καὶ σῶσόν με. » Πρὸς τὴν φωνὴν ταύτην, ἡτις τὸν ἔκαμψε νὰ σκιρτήσῃ ἀπὸ ἔρωτα, διορλάγκος ἔθεσε τὴν κλείδα εἰς τὸ κλείθρον καὶ δέ θύρα ἔμελλε ν' ἀνοίξῃ δέ δύο δχληροὶ ἀνθρώποι, οἵτινες ἐφίλονείκουν, ἥλθον αἴφνης καὶ τὸν ἐσαμάτησαν ἕσσαν δὲ δ μὲν κωμικὸς ποιητὴς δὲ τραγικὸς, οἵτινες ἔξερχόμενοι τοῦ θεάτρου ἐφίλονείκουν περὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς τέχνης των. «Εἶναι πρᾶγμα ἀνήκουστον, ἔλεγεν δὲ κωμικὸς ποιητὴς, τὸ νὰ θέλῃς νὰ ὑποστηρίξῃς ὅτι δὲ τραγῳδία εἶναι ἀνωτέρα τῆς κωμῳδίας, τῆς τέχνης ήν υμησεν δ Μολιέρος! — Μάλιστα, Κύριε, ἀπεκρίνετο δ τραγικὸς ποιητὴς, τολμῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι δὲ τραγῳδία εἶναι δὲ ὡραιοτέρα δλῶν τῶν τεχνῶν. — Ή κωμῳδία εἶναι πολὺ δυσκολωτέρα. — Τιοστηρίζω τὸ ἐναντίον καὶ κάθε ἀνθρώπος φρόνιμος θὰ εἶναι τῆς γνώμης μου. — Κάθε ἀνθρώπος νουνεχής θὰ σκεφθῇ δὲ ἐγώ. — Άς λάθωμεν δικαστὴν τὸν πρῶτον ἀνθρώπον δέν θ' ἀπαντήσωμεν καθ' ὅδον. — Εστω. — ίδού μικρός τις γέρων ὅστις δύναται νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ζητήματος διότι ἐὰν ἡναι τόσον γέρων ὅσον δὲ ἐνδυμάσια του τὸ ἀναγγέλλει, πρέπει νὰ εἰδεῖς παραστανομένας πολλὰς κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Θεάτρου.

Πρὸς ταῦτα πλησιάσαντες ἀμφότεροι τὸν Φορλάγκον τὴν ἔχαιρέτησαν μετὰ σεβασμοῦ καὶ τῷ ἐξέθεσαν τὸ ἀντικείμενον τῆς φίλονεικίας των. Ο Φορλάγκος τοὺς ἐδέχθη ἀρκετὰ ψυχρῶς, καὶ τοὺς ἀπεκρίθη ὅτι δέν εἶχε καιρὸν νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς

τοικῦντα ἐπουσιώδη πράγματα. — «Όνομάζετε ἐπουσιώδες, Κύριε, ἀνέκραξαν οἱ δύο ποιηταί, τὸ ὠραιότερον φιλολογικὸν ζήτημα; — Δὲν ἐννοῶ τίποτε εἰς τὰς φιλολογίας. » Ο Φορλάγκος δὲν ἤδυνταν νὰ τοις ἐπιβάλῃ σιωπὴν, καὶ οἱ δύο ποιηταί ἥχισαν συγχρόνως τὰς συζητήσεις των αὐτὸς ἀνησυχεῖ, ἀπειλεῖ, ἐκεῖνοι δὲ τῷ ἀποκρίνονται δι' ἐμπαικτικοῦ μειδιάματος καὶ διὰ τῶν δύο τούτων στίχων τοὺς διόποιους προφέρει δ τραγικὸς ποιητής:

Σέβουμι τὰ χρόνια σου καὶ τὸ ἀσπρα τὰ μαλλιά σου

* * * Άλλως δὲ καί μου ἤξειρε νὰ παύσῃ τὴν λαλίαν σου.

Ο Φορλάγκος δὲν δύναται νὰ μετριάσῃ τὴν δργήν του, θυμόνει, καὶ δρμῆ ἐναντίον τῶν δύο ποιητῶν οὓς ὀθεῖ ἐκ τῶν ὄμων μετὰ ἔρωτος, ἡτις ἐφάνη διτὶ τοὺς ἔξεπληξεν. «Ο μικρὸς οὗτος γέρων εἴπεν δ κωμικὸς ποιητής ἀναχωρῶν, εἶναι πολὺ ζωηρὸς ἀκόμη. — Ά, εἴπεν δ τραγικὸς ποιητής. Άς φύγωμεν :

Χάρις τῷ Θεῷ διορλάγκος ἐλευθερώθη ἐπὶ τέλους τῶν δύο τούτων ὀχληρῶν ἀλλὰ μόλις ἔθεσε τὴν χείρα ἐπὶ τοῦ κλειδίου καὶ νέος κρότος τὸν ἐσταμάτησε καὶ ἀκούει ψκλλόμενον εἰς τὰ ὄπτα του ἀνδρικόν τινα ἥχον ὀραιότατον καὶ λαμπρότατον, ἀλλ' ἀναρμόδιον ὡς πρὸς τὰς περιστάσεις. Ο μουσικὸς ἐκτελεῖ τὰς δυσκολωτέρας στροφὰς καὶ διατρέχει δλους τοὺς ἥχους μετὰ θαυμασίας ταχύτητος. Δὲν διακόπτεται εἰμὴ διὰ νὰ ἐπαινέσῃ ἕαυτόν. « τερπνότατος! ... θελκτικός! ... ἔξαίσιος! θεῖος! ... Ο ἥχος οὗτος δύναται νὰ μὲ πλουτίσῃ. Πόσον ἐπεθύμουν νὰ εὔρισκον φιλόμουσόν τινα εἰς ὃν νὰ τὸν ψάλλω. » Μετὰ ταῦτα ἴδιων τὸν Φορλάγκον: « Άχ! ίδού ἀκριβῶς, ἀνεφώνησεν διτὶ ἐπεθύμουν Κύριε, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς χαιρετήσω ταπεινότατα. Πρέπει νὰ τέρψω τὴν λεπτὴν ἀκοήν σας διὰ τοῦ νέου μελοδράματος τὸ δόποιον συνέθεσα... Θέλετε ἀκούσει τὴν μελοδικωτέρον μουσικήν! ... Εφθασα ἐσχάτως ἐκ τῆς Ιταλίας μὲ πάντες μελοδράματα εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου, καὶ ἐὰν τὸ πρῶτον σᾶς εὐχαριστήσῃ θὰ σᾶς τραγῳδήσω καὶ τὰ πέντε. Θέλετε μείνει ἐκστατικός: Θὰ ἐπισκιάσω δλους τοὺς μουσικούς παρόντας, παρελθόντας καὶ μέλλοντας. » — Εἴμαι κωφός, ἀπεκρίθη δ Φορλάγκος μὲ κερχυνοβόλον φωνήν. — Κωφός δὲ οι διανοίας μουσικούς, καὶ ἡρχήσεις προσκανάρουσμά τι, διτὶ δὲ φαστής μας, ἀπαυδήσας πλέον, ἔκαμε χειρονομίαν τόσον σημαντικήν, διστάσεις δέν νέος Όρφεός μας, ἡμαγκάσθη νὰ φύγῃ. Ο Φορλάγκος ἀνέπνευσεν ἐπὶ τέλους μετὰ τόσους ἀγώνας. Οὐδέποτε ἐραστής

νπηρέεν ἀτυχέστερος διότι τὴν πλησιάζουσαν εὐ-
τυχίαν ἔξηγόραξε πολὺ ἀκριβά. Εἶναι ἡδη μεσο-
νύκτιον· δο Φοβερὸς δύναται νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πρέ-
πει νὰ ὠφεληθῇ τῆς εὐνοϊκῆς περιστάσεως. Ο Φορ-
λάγκος στρέφει τὸ κλειδίον καὶ ἡ θύρα ἀνοίγει,
ἀλλ' ἵδιον ἄθλιός τις μεθυσμένος τὸν κτυπᾷ καὶ
πίπτει σχεδὸν ἐπ' αὐτοῦ. « — Τί κάρμνεις ἐκεῖ σύ;
τῷ λέγει ὁ μεθυσμένος βλασφημῶν καὶ ἀπειλῶν
ἀποσύρθητι τῆς ὁδοῦ μου, μόλις χωρεῖ ἐμέ. » Ο
Φορλάγκος τὸν ἀπωθεῖ καὶ τοῦ λέγει: « — Διάβαι-
νε, φίλε μου, διάβαινε γρήγορα. — Διάβαινε σὺ,
ἀπεκρίθη δι μεθυσμένος. Δὲν βλέπετε ἐκεῖ ὁ ἄχρεος
μοὶ λέγει νὰ διαβῶ! Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ. — Δὲν θὰ
μείνης. — Θὰ μείνω καὶ ἐὰν εἰπῆς λέξιν θὰ
κόψω τὴν κεφαλήν σου. — Δὲν δύναμαι κατ' ουδέ-
να τρόπον ν' ἀπαλλαχθῶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου!
εἶναι μεθυσμένος. — Σεβάσθητι τὴν ἔξοχότητά
μου. — Τὴν ἔξοχότητά σου! — Εἴμαι δι μέγας

Τοῦρκος. — Ο μέγας Τοῦρκος; — Οἱ κῆποι οὗτοι
εἶναι ἴδικοι μου ὅσι καὶ τὸ ἀνάκτορον καὶ θέλω νὰ
εἰσέλθω ἐντὸς αὐτοῦ. » Πρὸς ταῦτα δι μεθυσμένος
προσπαθεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κῆπον, ἀλλ' ὁ Φορ-
λάγκος τῷ ἐμποδίζει τὴν δίοδον. Ο κατὰ φαντα-
σίαν μέγας Τοῦρκος προσκαλεῖ τοὺς εὐνούχους του,
τοὺς γλανιτσάρους του καὶ τοὺς διατάττει ν' ἀπο-
κεφαλίσωσιν ἀμέσως τὸν αὐθάδη ἐκεῖνον, ὅστις
θέλει νὰ τῷ ἐμποδίσῃ τὴν εἰσόδον εἰς τὸ ἀνάκτο-
ρά του.

Ο Όλιβιέρος ἔτρεξε πρὸς τὰς ἐπανειλημένας
ταύτας φωνάς. Ίδων δ' αὐτὸν δι μεθυσμένος τῷ
λέγει: « — Μεγάλε βεζύρη, διατάξατε νὰ συλλά-
θωσι τὸν αὐθάδη τοῦτον, νὰ τοῦ δώσουν ἐκατὸν
ρίαβδισμοὺς καὶ μετὰ ταῦτα νὰ τὸν ἀνασκολωπί-
σωσιν. — Αχ! φίλατε Όλιβιέρε! εἶπεν ὁ Φορλάγ-
κος, εἴμαι εἰς ἀπελπισίαν. Δύο ποιταὶ, εἰς μουστ-
κὸς καὶ δι μεθυσμένος οὗτος ἥθιον νὰ μὲ προσβάλ-
λουν. Έδίωξα τοὺς τρεῖς, δι ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐλευ-
θέρωσόν με τοῦ τετάρτου! » Πρὸς ταῦτα δι Όλιβιέ-
ρος πίπτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ μεθυσμένου:
« — Πηγαίνω νὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς τῆς ὑψη-
λότητός σας, εἶπεν, ἀλλὰ συγχρόνως Τὴν εἰδοποιῶ,
ὅτι ἡτοίμασσα δι αὐτὴν ἔξαίρετον δεῖπνον παρὰ
τῷ γείτονι ζενοδόχῳ. Ἐκεῖ θέλει εὑρεῖ λαμπρότα-
τον οἶνον καὶ ἐν ἀφθονίᾳ. — Οἶνον! οἶνον! εἶπεν δι
μέγας Τοῦρκος· εἶσαι ἄξιος βεζύρης. Σὺ ηξεύρεις
θαυμάσια πᾶς πρέπει νὰ κυθερνάται τὸ βασίλειον.
Οἶνον! ὑπάγω... Ἀποθνήσκω ἀπὸ δείψαν. » Εἴναι
ἄχα δι μεθυσμένος ἔχαθον.

Μόλις δι Φορλάγκος ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ πι-

στοῦ του Όλιβιέρου καὶ παρευθὺς εἰσῆλθεν εἰς
τὸν κῆπον. Δὲν εἶχε δὲ ταύτην τὴν φορὰν νὰ
φοβηθῇ τοὺς ὄχληροὺς διότι ἡτο πλησίον τῆς ἐ-
ρωμένης του, κατεφίλει μετὰ παραφορᾶς τὴν
προσφιλῆ ἐκείνην γεῖρα... Τίς ήδύνατο νὰ πε-
ριγράψῃ τὴν εὐτυχίαν του! ἐξῆλθον τοῦ κήπου,
εἶναι εἰς τὴν ὁδὸν, ίδοιον λοιπὸν δι τοι εἰσώθησαν.
« — Ελθὲ, ώραία ἄγνωστος, εἶπεν δι Φορλάγκος
χαμηλῇ τῇ φωνῇ, η ἄμαξα μου δὲν ἀπέχει οὐ-
δὲ δύο βήματα, καὶ ἀναχωροῦμεν ἀμέσως εἰς
Λιόν. — Εἰς Λιόν! » εἶπεν η ἄγνωστος ὑψό-
νουσα τὸ ψφαμα ὥπερ τὴν ἐκάλυπτε. « Όχι μὰ
τὴν ἀλήθειαν ὥχι εἰς τὴν ἡλικίαν μου δὲν τα-
ξιδεύουμεν τόσῳ μακράν! » Ο Φορλάγκος ἐκπλαγεὶς
ἐκ ταύτης τῆς ἀπαντήσεως, ἔρριψε τοὺς ὀφθαλ-
μούς του ἐπὶ τῆς νέας θεώρης, καὶ εἰς τὴν
λάμψιν τῶν ἀντανακλάντων λύγων ἀνεγνώρισε...
τὴν σεβασμίαν μάρμην του.

Ιπισθιοχώρησε καὶ ἔμεινε ἐμβρόντητος κατα-
ληφθεὶς ὑπ' ἀνεκφράστου ἐκπλήξεως. Παρευθὺς
γέλωτες ἡκούσθησαν πανταχόθεν. Ή Άμαλία ἔ-
φθασε μετὰ πέντε φίλων τῆς Κ. Βερμόνδ. « —
Πῶς! Κυρία, ἀνέκραξεν δι Φορλάγκος, εἰσθε σεῖς! ..
Μάλιστα ἀγαπητέ μοι νίέ· ἐγώ εἴμαι ἐκείνη ην
ἥρπασας! Ή ἀρπαγὴ αὕτη θὰ εἰς ἐκδοτισε βέ-
βαια πολὺ, ἀλλ' ίδιον ἀντημείφθης ἀρκούντως. —
Πῶς η εἰκὼν αὕτη! .. — Εἶναι η ίδική μου. —
Η ίδική σας! — Μάλιστα, η ίδική μου καὶ ίδιον
νὰ σου εἶηγήσω τὸ μυστήριον εἶχον στείλει τὴν
εἰκόνα αὐτὴν εἰς ἓνα χρυσοχόον διὰ νὰ τὴν βάλη
εἰς περιμώριον κατὰ τὸν νέον συρμὸν ἥθελον γὰ
κάμω ἐν δώρον τοῦ γάμου εἰς τὴν φιλτάτην μου
Άμαλίαν. Ο χρυσοχόος μοὶ τὴν εἶχεν ἔξαποστεί-
λει τὴν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ περιπάτου μας εἰς τὰ
Ηλύσια πεδία τὴν ἔθεσα λοιπὸν ἀπροσέκτως εἰς
τὸν κάλπον μου, καὶ τὸ αὐτὸν ἐσπέρας παρετήρησα
ὅτι τὴν εἶχα χάσει. Ενόμισα ὅτι μοὶ τὴν ἔκλε-
ψαν καὶ ποτὲ δὲν ἐφαντάζομην ὅτι ἥθελε πέσσει
εἰς τόσον καλάς χεῖρας. — Εν τούτοις η ἐνδυμα-
σία αὕτη εἶναι πολὺ μεταγενεστέρα. Εἶναι ἀρ-
χαία καὶ νέα συγχρόνως, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ
σὲ ἐκπλήξῃ φίλε μου· δι συρμὸς εἶναι κύκλος δ-
στις σρέφεται πάντας περὶ ἔκυπτόν εἶναι δι Φοινίξ
ὅστις ἀναγεννᾶται ἐκ τῆς τέφρας του, καὶ ὀλιγην
οἰκονομίαν ἐὰν ἔχῃ ὅγδοοκοντούτης γυνὴ, εἶναι
βεβαία, ἀναδιφῶσα τὴν παλαιὰν ἴματιοθήκην της
ὅτι θέλει εὑρεῖ πάντας πρᾶγμά τι νέον. Άλλως
ἐὰν δὲν μὲ πιστεύῃς διὰ τοῦ λόγου, η εἰκὼν αὕ-
τη ἀνοίγει διὰ μυστηρίου γνωστοῦ εἰς μόνην ἐμὲ

εύρισκεται ὅπισθεν τῆς μικρογραφίας γεγραμμένον τὸ δόνομα τοῦ πρωτοτύπου. Ή εἰκὼν αὕτη δὲν εἶναι νέα, οὔτε ὁ ζωγράφος της ἐπίσης, σοὶ λέγω εἰλικρινῶς.

Πρὸς ταῦτα, ἡ Κ. Βερμὸνδ ἀνοίγει γελῶσα τὴν εἰκόνα καὶ ὁ Φορλάγκος ἀνχυινώσκει εὐδιακρίτως τὰς κεχαριγμένας ταύτας λέξεις «Κυρία δε Βερμὸνδ, ζωγραφηθεῖσα κατὰ τὸ 1750 ἔτος, εἰκοσαετῆς τὴν ἥλικιαν.» — Θεέ μου! ἀνέκραζεν ὁ Φορλάγκος, δὲν δύναμαι νὰ συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς μου! — Εἰπὲ μᾶλλον ἐκ τῆς εὐτυχίας σου! Δὲν εἴμεθα πραγματικῶς δ εἰς διὰ τὸν ἄλλον; Θεώρησόν με, τοὺς δρυνύως ὅτι μὰ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτὴν, δμοιάζεις ὡς δύο σταγόνες ὑδατος, μετὰ τοῦ Κ. δε Βερμὸνδ, τοῦ πάππου σου· ἴδεον ὅποιος ἦτο κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του. — Ἄχ! Κυρία, ἔχετε πολὺ δικαιον γὰρ μὲ περιγελάτε· εἴμαι πολὺ τρελλός. — Ναι, εἴμαι τῆς γνώμης σου· ἀλλὰ παρηγορήθητι, διότι ἡ μορφὴ αὐτὴ ἐσύγχισε πολλὰς κεφαλὰς εἰς τὸν καιρὸν τῆς, αἵτινες ἤξιζον περισσότερον τῆς ἴδεκῆς σου. Ήμην ὡραία, ὡραιοτάτη εἰς τὴν ἥλικιαν εἴκοσι ἑτῶν. — Ἰδέτε λοιπὸν εἰπεν δ καλὸς Ολυμέρος, πῶς ἔξηκοντα ἔτη ἀλλοιόνουσι μίαν νεάνιδα! — Εἰσαι λοιπὸν ἀκόμη ἐρωτευμένος τῆς μάρμης σου; — Ἄχ! Κυρία, συγχωρήσατε μοι! — Τοῦτο δὲν θὰ τὸ πάθη πλέον, προσέθηκεν δ Ολυμέρος. — Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Κ. δε Βερμὸνδ, σοὶ συγχωρῷ ἔξ οὐλης μου καρδίας μωρίαν ἡτὶς κολακεύει τὴν φιλοκτίτιαν μου καὶ ἡτὶς μὲ διεσκέδασε πολὺ χάρις εἰς τὰς φροντίδας καὶ τὴν καλωσύνην τῶν καλῶν μου φίλων, οἵτινες παρόντες ἐνταῦθα ἤθελον νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν μικρὰν ταύτην κωμῳδίαν τὴν δποίαν συνέταξε ἐγώ. — Πῶς! εἴπεν δ Φορλάγκος μετὰ νέας ἐκπλήξεώς, οἱ Κύριοι οὗτοι; . . . — Βέβαια! Ἰδοὺ δ τρομερὸς Φοβερὸς, οἱ δύο ποιηταί, δ μουσικός, καὶ δ μέγας Τοῦρκος! — Τοὺς βλέπω σχεδὸν καθ' ἡμέραν ἐδῶ καὶ δὲν τοὺς ἀγενώρισα! Πόσον ὡραία ἔκαμαν τὸ μέρος των! — Ἄχ! Ήμην τρελλός, ἀληθῶς τρελλός! . Φιλτάτη ἀμαλία, συγχωρήσον μίαν παρεκτροπὴν, μίαν ἰδιοτροπίαν τῆς φαντασίας μου . . . — Λοιπὸν ἀμαλία, εἴπεν ἡ Κ. Βερμὸνδ, σοὶ παραχωρῷ ὅλα τὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἑρασμίου τούτου πονηροῦ. Εἶναι γενναία διότι κατὰ τὰ φαινόμενα, σοὶ ἐγκαταλείπω τὴν τελευταίαν μου κατάστασιν.» Ή ἀμαλία δίδει τὴν χειρα πρὸς τὸν Φορλάγκον, μειδιᾷ καὶ δάκρυα βρέχουν τὰ βλέφαρά της. « — Πῶς, εἴπεν

δ Φορλάγκος, μοὶ ἀποδίδεις τὴν καρδίαν σου; — Όχι δὲν σοὶ τὴν ἀποδίδω, διότι ποτὲ δὲν τὴν ἔχασες. — Φιλτάτη ἀμαλία, δρυνύω πρὸ τῶν ποδῶν σου ὅτι ποτὲ δὲν θὰ φανῶ ἀπιστος. — Όσα συνέπησαν δὲν θὰ ἔξελθωσι τῆς εἰκογενείας μας, διέκοψε χαριέντως ἡ καλὴ Κυρία Βερμόνδ.

Τὴν ἐπικύριον δ Φορλάγκος ἐγένετο σύζυγος τῆς ἀμαλίας. Ή εἰκοσαετής φαντασία του βαθμιδὸν κατεπραΐθη, χωρὶς δρυνύω πάντας νὰ ψυχρανθῇ, καὶ παρουσιάζουσα εἰς αὐτὸν τὴν ἀμαλίαν ὡς ἀριστούργημα χάριτος, πνεύματος καὶ ἀρετῆς· ἐκαλλώπιζεν εἰς τοὺς δρφαλμούς του τὴν πραγματικότητα. Ή τερπνὴ αὕτη δύναμις τῆς ψυχῆς δταν εἶναι καλῶς ὡργανισμένη μᾶς προσκαλεῖ εἰς τὰ χρέα μας, τὰ δποια στολίζει δι' ὅλων τὰς τῶν θελγάτρων καὶ μᾶς δίδει τὴν εὐτυχίαν περιοσμοῦσα τὴν ἀρετὴν διὰ τῶν λαμπρῶν χρωμάτων τῶν ἐντυπώσεών της.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Κ. ΜΠΑΜΠΑΣ.

Αἱ πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἀγίας Γῆς γενόμεναι σταυροφορίαι.

Συνέχεια ἦδε φυλλάδ. 25.)

ΜΕΤΑ τὴν ἡττάν του ταύτην δ Σουλτάνος τῆς Νικαίας, μὴ τολμῶν νὰ ἐπιτεθῇ καὶ δεύτερον κατὰ τῶν Χριστιανῶν, περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ καταστρέψῃ καὶ ἐρημώνη τὴν χώραν ἀφ' ἣς ἔμελλον νὰ διαβῶσιν οὗτοι. Οἱ σταυροφόροι ἀπεφάσισαν νὰ δέσεωσιν ἀπαντες δρμοῦ ὅπως ἐν ἀνάγκη ἀπωθήσωσιν εύκολωτερον τὸν ἐχθρὸν, ἀλλὰ τοῦτο ἀπεκαθίστανεν αὐτοῖς λίαν δυσχερῆ τὴν προμήθειαν. τροφῶν. Καὶ ἀληθῶς μετ' οὐ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς κοιλάδος τῆς Γοργώνης ἀναχωρήσεως των, εἰσῆλθον εἰς χώρας ἐρήμους, ὅπου κατήντησαν νὰ τρέφωνται μὲ μόνας τὰς δίζας ἀγρίων φυτῶν. Ή ἔλλειψις τοῦ ὑδατος κατέστησεν αὐτοῖς δύσυνηρτέραν ἔτι τὴν πορείαν, οἱ πλεῖστοι δὲ τῶν ἵππων τῶν ἀπέθανον καθ' ὅδον. Αὐτόπτης τις ἱστορικὸς λέγει διότι δ στρατὸς τῶν σταυροφόρων ἦτο τότε παράδοξόν τι θέαμα, διότι οἱ μὲν ἵπποται προγύντο τῶν στρατῶν των φερόμενοι ἐπὶ ὄνων καὶ βοῶν, ἀπαντα δὲ τὰ λοιπὰ ζῶα, οἷον αἴγες, κύνες, χοῦροι καὶ λοιπὰ ἔφερον τὰς συσκευὰς τοῦ στρατοῦ. Πρὶν δὲ ὁ ἀλλόκοτος οὗτος στρατὸς φθάσει εἰς τὴν μικρὰν Ἀντιόχειαν, τοσοῦτον ὑπέφερεν ἐκ τῆς δίψης, ὡστε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπέθανον ἐκ τῆς